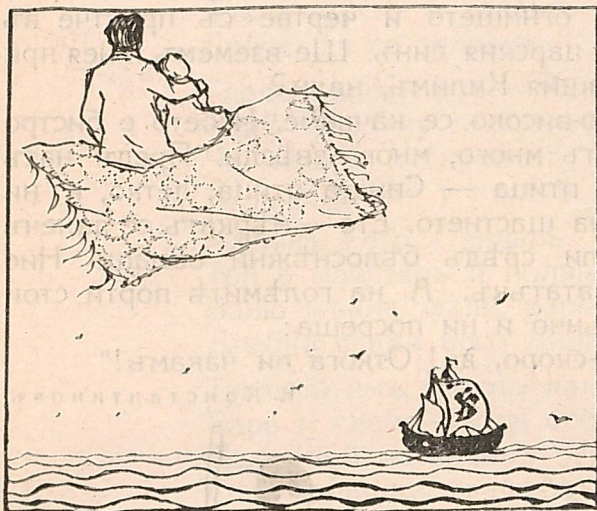

Свърши се земята. Отдолу блещи сега безпределно зелено море. Отъ вълнитѣ ни кима и се усмихва Златната рибка и ни дума: „На добъръ часъ! На добъръ часъ!“ А далечъ срѣдъ морето се бѣлѣятъ платната на корабъ. Кой ли се е запжтилъ

толкова далечъ отъ свѣта и хората? Това е Синдбадъ Морякътъ, на когото орисницата му нарече цѣлъ животъ да се скита по непознати морета и земи, за да гледа и прави чудеса. Нека му пратимъ единъ поздравъ и едно цвѣте отъ нашия килимъ.

Прелетѣхме морето — и ето нова земя отдолу. Гора, гора — сякашъ нѣма край. Нѣщо се аленѣе презъ листата. Ахъ, но това е твоята приятелка, детко, Червената Шапчица, която отива на гости у баба си. Тя носи кошничката си. Вижъ, какъ ѝ се покланятъ джуджетата по пжтя и какъ е тя горда! Тя не знае, че вълкътъ я чака на завоя, и се готви да я изяде. Да спремъ и да обадимъ на дърваритѣ за да я спасятъ.

Хайде сега отново на пжтъ. Но тая гора нѣма край. Не чувашъ ли нѣкой да плаче отдолу? Погледни, погледни: едва се съзира срѣдъ шубръчкитѣ — бѣдния Палечко. Следъ него вървятъ малкитѣ му братчета. Чакай да ги вземемъ съ насъ. Горкитѣ, тѣ три дни не сж хапвали нищо, и сега бѣгатъ отъ страшния людоядъ. Така! Качиха ли се всички? Готово ли е? Хайде сега на пжтъ. Слава Богу — гората се свърши — и сега е пакъ поле, и нѣкакъвъ градъ отдолу. Вижъ всички прозорци разтворени, всички кжщи укичени, само една колибка изглежда съвсемъ пуста. Ахъ! та това е кжщата на Пепелешка — не я ли позна? Злитѣ